

Dániel könyve – Ötvennegyedik rész

Palmoni: az idő és a nyelv Urának leleplezése Dániel és a Jelenések könyvében

Jeff Pippenger

2024-01-15

Az a „bizonyos szent”, aki Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizenharmadik és tizennegyedik versében szól, Krisztus mint Palmoni. A Jelenések könyvében Krisztus Alfa és Ómega néven azonosítatik, ami egyéb csodálatos igazságok mellett Krisztust mint a Csodálatos Nyelvészt is azonosítja; Dániel és a Jelenések könyvei együtt pedig Krisztust mint az idő és a nyelv Mesterét ábrázolják. Meghaladja az emberi képességet annak jelentőségét és mélységét felfogni, hogy Krisztus mint Palmoni (a Titkok Számlálója) jellemének ezt a tulajdonságát abban a két versben vezeti be, amelyek az adventizmus központi oszlopát megalapozzák; de azok a titkok, amelyeket a Titkok Számlálója úgy dönt, hogy kinyilatkoztat, a mi felelősségünk, hogy felismerjük és megvédjük őket.

A titkok az Úréi, a mi Istenünké; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a mieink és a mi fiainké mindörökké, hogy e törvénynek minden ígését megtartsuk. 5Mózes 29:29.

Egy feltárt titok az, hogy a Titkok Számlálója (Palmoni) az a „bizonyos szent, aki szól vala”; és abban a két versben, ahol kijelenti önmagát, az adventizmus központi oszlopa azonosítatik. Abban a két versben a Csodálatos Számláló azonosítja a „tudás gyarapodását”, amelyet Ő, mint Júda törzsének Oroszlánja, 1798-ban felnyitott. Abban a két versben Miller álmának ékkövei, amelyek a „tudás gyarapodását” jelképezik, Palmoni kezének irányítása által Habakuk két tábláján adattak közre.

Azután hallottam, hogy egy szent szólt, és egy másik szent ezt mondta annak a bizonyos szentnek, aki szólt: Meddig tart a látomás a mindennapi áldozatról és a pusztító vétekről, hogy mind a szenthely, mind a sereg tapodtatásra adassék? És ezt mondta nekem:

Kétezer-háromszáz estvéig és reggelig; azután kiderül a szenthely igazsága. Dániel 8:13, 14.

Miután Dániel megkapta a bibliai prófécia királyságairól szóló prófétai látomást, majd meghallotta a mennyei párbeszédet a tizenharmadik és tizennegyedik versben, igyekezett megérteni a „látomást”.

És lőn, hogy amikor én, én, Dániel, láttam a látomást, és kerestem annak értelmét, íme, előttem állt valaki, aki úgy nézett ki, mint egy férfi. És emberi hangot hallottam az Ulai partjai közül, amely kiáltott, és ezt mondta: Gábrriel, értesd meg ezzel a férfival a látomást. Dániel 8:15, 16.

Az a „látomás”, amelyet Dániel igyekszik megérteni, a „chazón”-látomás; ám a „march”-látomás az, amelynek megértésére Gábrriel utasítást kap Dániellel kapcsolatban. Minden ténynek megvan a maga jelentősége, és ha ez a tény elkerüli a figyelmet, a szakasz szerkezete és felépítése lényegében megsemmisül. A tizenötödik versben, amikor Dániel a „chazón”-látomás megértésére törekszik, a „march” rejtve marad, de mégis jelen van, mert az „emberhez hasonló megjelenés”

(Gábiel) kifejezésben a héber „mareh” szó „megjelenés”-ként van fordítva. A tizenötödik versben mindkét, „látomás”-ként fordított szó képviselve van. Dániel a tizenötödik versben a „chazónt” igyekszik megérteni, Palmoni azonban a tizenhatodik versben megparancsolja Gábielnek, hogy értse meg Dániellel a „mareh”-t. E két vers felépítése szándékos, és hangsúlyozza a két szó közötti kapcsolatot és különbséget.

Palmoni az, aki megparancsolja Gábielnek, hogy értse meg Dániellel a „mareh”-t, mert aki Gábielnek parancsol, ugyanaz, aki a víz fölött áll; és Gábiel az Ő hangját hallotta, „emberi hangot az Ulaj partjai között”. Az Ulaj folyó az, amely a partok között folyik, és az Írásokban Krisztus az, aki a víz fölött áll. Ezzel a ténnyel együtt jár az a tény is, hogy Krisztus mint arkangyal az, aki parancsol az angyaloknak. A partok között szóló hang a tizenharmadik vers „ama bizonyos szentjének” hangja, és az Ő szava az, amely megparancsolja Gábielnek, hogy értse meg Dániellel a „mareh” látomást. Dániel tizenkettedik fejezetében Krisztus ismét a folyó partjai között van. A tizenkettedik fejezetben gyolcsba van öltözve, és arra esküszik, aki örökkön örökké él.

Te pedig, Dániel, zárd be ezeket az igéket, és pecsételd le a könyvet a vég idejéig: sokan ide-oda futkosnak majd, és megnövekedik az ismeret. És én, Dániel, láttam, és íme, ott állt még kettő, egyik a folyó partjának innenső oldalán, a másik pedig a folyó partjának túlsó oldalán. És egyikük ezt mondta a gyolcsba öltözött férfiúnak, aki a folyó vizei fölött volt: Meddig tart még e csodálatos dolgok vége? És hallottam a gyolcsba öltözött férfiút, aki a folyó vizei fölött volt, amint felemelte jobb kezét és bal kezét az égre, és megesküdött az örökké előre, hogy ideje, idők és fél idő lesz az; és amikor véget ér a szent nép erejének szétszórátása, mindezek beteljesednek. Dániel 12:4–7.

A Férfi, aki „gyolcsba volt öltözve, és a folyó vizei fölött volt”, „felemelte jobb kezét és bal kezét az égre, és megesküdött arra, aki örökkön örökké él”, ugyanaz a Férfi, aki a nyolcadik fejezetben parancsot adott Gábielnek. A Jelenések könyve tizedik fejezetében Krisztus szintén felemelte kezét, és megesküdött arra, aki örökkön örökké él, ott azonban mind a vízen, mind a földön áll.

És az angyal, akit láttam a tengeren és a földön állani, felemelte kezét az égre, és megesküvén arra, aki örökkön-örökké él, aki teremtette az eget és a benne levő dolgokat, a földet és a benne levő dolgokat, a tengert és a benne levő dolgokat, hogy idő többé nem lesz. Jelenések 10:5, 6.

A Jelenések tizedik fejezetének hatalmas angyala Palmoni, aki a nyolcadik fejezetben a folyó partjai közül szólt Gábielhez, és a tizenkettedik fejezetben megjelölt, mikor következik be a „csodák” „vége”. A Jelenések tizedik fejezetében Ő az, aki „oroszlánként” ordított, mert ott Júda törzsének Oroszlánjaként van ábrázolva.

És egy a vének közül így szólt hozzám: Ne sírj: íme, győzött a Júda törzséből való Oroszlán, Dávid Gyökere, hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak hét pecsétjét. És láttam, és íme, a királyi szék és a négy élőlény közepette, valamint a vének között ott állt egy Bárány, mintegy megölve, hét szarva és hét szeme volt, amelyek az Isten hét Lelke, akik elküldettek az egész földre. És odament, és átvette a könyvet annak jobb kezéből, aki a királyi széken ült. Jelenések 5:5–7.

Mint Júda törzsének Oroszlánja, Krisztus az a Bárány, aki győzött, hogy feltörje a hét pecsételt lepecsételt könyvet. Akár a Dániel könyvében jár a vizek fölött, akár a Jelenések könyvében egyik lábát a tengerre, a másikat pedig a földre teszi, e prófétai ábrázolások mindegyike prófétai idővel kapcsolatos. És mint Júda törzsének Oroszlánja, Krisztus egyaránt lepecsételi és felnyitja az Ő Igéjét. Miként lepecsételte Dániel könyvét, ugyanúgy lepecsételte a hét mennydörgést is a Jelenések könyve tizedik fejezetében.

„A hatalmas angyal, aki Jánost oktatta, nem volt más, mint Jézus Krisztus. Az, hogy jobb lábát a tengerre, bal lábát pedig a szárazföldre helyezi, azt mutatja, milyen szerepet tölt be a Sátánnal folytatott nagy küzdelem záró jeleneteiben. Ez a helyzet az egész föld fölött való legfőbb hatalmát és tekintélyét jelöli. A küzdelem korszakról korszakra egyre erősebbé és elszántabbá vált, és így is fog folytatódni egészen a végső jelenetekig, amikor a sötétség hatalmainak mesteri munkálkodása tetőpontjára jut. Sátán, egyesülve gonosz emberekkel, meg fogja tévesztetni az egész világot és azokat az egyházakat, amelyek nem fogadják be az igazság szeretetét. De a hatalmas angyal figyelmet követel. Nagy szóval kiált. Meg kell mutatnia szavának erejét és tekintélyét azoknak, akik Sátánnal egyesültek, hogy az igazságnak ellenálljanak.”

„Miután e hét mennydörgés megszólaltatta hangját, Jánoshoz ugyanaz az utasítás érkezik a kis könyvre vonatkozóan, mint Dánielhez: »Pecsételd be azokat, amiket a hét mennydörgés szólt.« Ezek a jövő eseményeire vonatkoznak, amelyek a maguk rendje szerint fognak feltárulni. Dániel a napok végén megáll az ő sorsában. János a kis könyvet felnyitva látja. Akkor Dániel próféciai elnyerik megfelelő helyüket az első, a második és a harmadik angyal világ számára adandó üzeneteiben. A kis könyv felnyitása az időre vonatkozó üzenet volt.”

„Dániel és a Jelenések könyve egy. Az egyik prófécia, a másik kinyilatkoztatás; az egyik lepecsételt könyv, a másik megnyitott könyv. János hallotta a titkokat, amelyeket a mennydörgések szóltak, de azt a parancsot kapták, hogy ne írja le őket.

„A Jánosnak adott különleges világosság, amely a hét mennydörgésben jutott kifejezésre, azon események körvonalazása volt, amelyek az első és a második angyal üzenete alatt fognak bekövetkezni.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 971.

Krisztus, akit a nyolcadik és a tizenkettedik fejezetben a vizek fölött álló Férfiként, Palmoniként ábrázol, ugyanaz a hatalmas angyal is, akinek kezében a kis könyv van. Ő Júda törzsének Oroszlánja, aki lepecsételi és felnyitja az Ő Igéjét, és Ő az, aki parancsol Gábielnek, mert Ő Mihály arkangyal.

Mihály arkangyal azonban, amikor az ördöggel tusakodva Mózes testéért vitatkozott, nem mert ellene káromló vádat emelni, hanem ezt mondta: Dorgáljon meg téged az Úr. Júdás 1:9.

Mihály Krisztus neve, és ez a név azt fejezi ki, hogy Ő nemcsak az angyalok parancsnoka, hanem az is, akinek hatalma van feltámasztani. A Mihály név jelentése: „Kicsoda olyan, mint az Isten?” Amikor Nabukodonozor egyet látott, aki hasonló volt az Isten Fiához, a kemencében a három hűséges férfival, Mihályt látta. És Mihály arkangyal Isten népének ama fejedelme is, aki ellen a pogány Róma kis szarva felfuvalkodott a keresztnél, Dániel 8. fejezetének 11. verse

beteljesedéseként.

De megjelentem neked azt, ami fel van jegyezve az igazság írásában; és senki sincs, aki mellettem állna ezekben, csak Mihály, a ti fejedelmetek. Dániel 10:21.

Mihály az, aki parancsol az angyaloknak, aki feltámasztja a halottakat, és aki eldönti, mikor zárul le a kegyelmi idő.

„És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki néped fiaiért áll; és nyomorúságos idő következik, amilyen nem volt, mióta nép van, mindaddig az időig; de abban az időben megszabadul néped, mindenki, aki beírva találtatik a könyvben.” Amikor ez a nyomorúság ideje eljön, minden eset eldőlt; nincs többé kegyelmi idő, nincs többé irgalom a meg nem tértek számára. Az élő Isten pecsétje az Ő népén van. Ez a kis maradék, amely képtelen megvédeni magát a sárkány seregei által felsorakoztatott földi hatalmakkal vívott halálos küzdelemben, Istent teszi meg oltalmául. A legfőbb földi hatalom kiadta a rendeletet, hogy a fenevadat imádják, és vegyék fel annak bélyegét, üldözés és halál terhe alatt. Segítse meg Isten most az Ő népét, mert mit tehetnének akkor egy ilyen rettenetes küzdelemben az Ő segítsége nélkül!” Testimonies, 5. kötet, 212.

Az utolsó titok, amelyet a Júda törzséből való Oroszlán feltör, Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, és magában foglalja azt, hogy Ő tartja kezében prófétai Igéje minden egyes elemének tervét és szerkezetét. A gyorsba öltözött Férfi, aki a vizek felett áll, aki felemeli kezét és megesküszik arra, aki örökkön-örökké él, és aki Oroszlánként kiált, minek következtében hét mennydörgés hallatja szavát, Ő az, aki lepecsételi Dániel könyvét, és lepecsételi a Jelenések hét mennydörgését. Ő az, aki feltöri a hét pecséttel lepecsételt könyvet, akinek hatalma van feltámasztani, és aki az a nagy Fejedelem, aki felkél és kihirdeti a kegyelemidő végét. Amikor Palmoni megparancsolta Gábielnek, hogy értse meg Dániellel a „mareh” látomást, pontosan ezt értette alatta.

Nem parancsolta meg Gábielnek, hogy értse meg Dániellel a „chazon” látomást. A „chazon” látomás a bibliai prófécia királyságainak látomása Dániel könyve nyolcadik fejezetének elsőtől tizenkettedik verséig, és egyben az a „látomás” is, amelyre a tizenharmadik vers egy időtartamra vonatkozó kérdésében utalás történik. „Meddig tart a látomás?” A „chazon” látomás a mindennapi (pogányság) és a pusztító törvényszegés (pápaság) hatalmaira vonatkozik, amelyek eltapossák a szentélyt és a sereget.

Azután hallottam, hogy egy szent beszél, és egy másik szent ezt mondta annak a bizonyos szentnek, aki beszélt: Meddig tart e látomás a mindennapi áldozatról és a pusztító vétekről, hogy mind a szenthely, mind a sereg tapodtatás alá adassék? Dániel 8:13.

Krisztust mint Palmonit (a Csodálatos Számlálót) arról kérdezik: „meddig” tart a „chazon” látomás, és ő így felel: „kétezer-háromszáz estig és reggelig; azután megtisztítatik a szenthely.” Dániel ezután meg akarja érteni a „chazon” látomást, amely „a mindennapi áldozatot és a pusztító véteket” érinti, „hogy mind a szenthely, mind a sereg lábbal tapodtassék”. Gábiel azonban azt a parancsot kapja, hogy a „mareh” látomást értelmeztesse meg Dániellel. Minden ténynek megvan a maga jelentősége Isten Igéjében. A „mareh” látomás az esték és reggelek látomása, amellyel a huszonhatodik vers azonosítja.

„És igaz az estéről és a reggelről szóló látomás, amely közöltetett; azért zárd be a látomást, mert sok napra szól.” Dániel 8:26.

A „látomás” szó kétszer szerepel ebben a versben. Az első utalás a „mareh” látomásra vonatkozik, a második pedig a „chazon” látomásra. A „mareh” látomás „az estéknek és reggeleknek” a látomása. Az „esték és reggelek” héber kifejezés gyakran megtalálható a Bibliában, és minden esetben „esték és reggelek”-ként van fordítva, miként a huszonhatodik versben is. Az egyetlen hely a Bibliában, ahol nem „esték és reggelek”-ként, hanem másként van fordítva, a tizennegyedik vers, ahol egyszerűen „napok”-ként szerepel. A tizennegyedik vers tényleges héber szövege így hangzana: „Kétezer-háromszáz estéig és reggelig.”

Az az igevers, amely az adventizmus központi pillére, Isten Igéjében az egyetlen olyan vers, ahol az „esték és reggelek” egyszerűen „napokként” vannak kifejezve. Minden ténynek megvan a maga jelentősége, és ha semmi más nem is, annyi világos, hogy Palmoni szándékosan hangsúlyozta ezt az igeverset. Ezt úgy tette, hogy azoknak az elméjét, akik a King James Bibliát fordították, arra irányította, hogy a kifejezést másként írják le, mint ahogyan az az Ő Igéjében mindenütt máshol áll. Az ebből a tényből levonandó következtetés az, hogy amikor Gábiel azt a parancsot kapja, hogy értesse meg Dániellel a „mareh” látomást, akkor arra kap parancsot, hogy értesse meg Dániellel az 1844 megjelenésére vonatkozó látomást, és ne a szentély és a sereg megtapostatására vonatkozó „chazon” látomást.

Az „esték és reggelek” látomása egy megjelenésről szól, amely akkor következik be, amikor a szentély megtisztítása 1844. október 22-én megkezdődött. Az 1844. október 22-i megjelenés látomása nem a szentély letiprásáról, hanem a szentély megtisztításáról szól. Történt-e azon a napon prófétai megjelenés?

„Krisztus eljövetele mint a mi főpapunk a szentek szentjébe, a szentély megtisztítása végett, amint azt Dániel 8:14 bemutatja; az Emberfiának eljövetele az Öregkorúhoz, amint azt Dániel 7:13 előadja; valamint az Úr eljövetele az Ő templomába, amelyet Malakiás megjövendölt — ugyanazon esemény leírásai; és ezt ábrázolja a vőlegénynek a menyegzőre való eljövetele is, amelyet Krisztus a Máté 25-ben található tíz szűzről szóló példázatban ír le.” A nagy küzdelem, 426.

Gábiel azt a megbízatást kapta, hogy megértesse Dániellel Krisztus prófétai megjelenését az Ő templomában 1844. október 22-én. Ezért Gábiel második tanút adott Dánielnek az 1844. október 22-i dátumhoz, mert Gábiel minden bibliai íróat vezetett, aki feljegyezte a bibliai alapelv valamely formáját, amely szerint az igazság két tanú bizonyágtételére állapíttatik meg. Ha Gábielnek meg kellett értetnie Dániellel az 1844. október 22-i dátumot, szüksége lett volna egy második tanúra, hogy megerősítse „a megjelenés látomását”.

Gábiel azzal kezdi munkáját, hogy először Dániel azon vágyára válaszol, hogy megértse a „chazon” látomást; ezt pedig úgy teszi, hogy azonosítja: a „chazon” látomás az a látomás, amely a „vég idején”, 1798-ban ér véget.

És emberi hangot hallottam az Ulaj partjai közül, amely kiáltott, és ezt mondta: Gábiel, értesd meg ezzel az emberrel a látomást. Odajött tehát ahhoz a helyhez, ahol álltam; és amikor

odajött, megrettentem, és arcomra estem; ő pedig ezt mondta nekem: Értsd meg, embernek fia, mert a vég idejére szól a látomás. Dániel 8:16, 17.

Az előző versben szereplő „látomás”, vagyis „a vég idején” a „cházón” látomás, és „a vég ideje” Dániel könyvében 1798. Ez az a „látomás”, amelyet Dániel igyekezett megérteni, de nem ez volt az a „látomás”, amelynek megértésére Gábiel utasítást kapott, hogy Dánielt eljuttassa. Ehhez Gábiel egy második tanút fog adni.

Odajött tehát ahhoz a helyhez, ahol álltam; és amikor odajött, megrettentem, és arcomra estem; ő pedig ezt mondta nekem: Értsd meg, embernek fia, mert az utolsó időre szól a látomás. És miközben beszélt velem, mély álomba estem arccal a földre; de megérintett engem, és talpra állított. Majd ezt mondta: Íme, tudodra adom, mi lesz a harag végső idején; mert a rendelt időben lesz a vég. Dániel 8:17–19.

Gábiel hozzáfog megbízatásának teljesítéséhez azzal, hogy Dánielt így szólítja meg: „íme”, vagyis arra inti Dánielt, hogy vegye fontolóra a következő tényt. A következő tény az, hogy a Lévitikus 26 két „hét ideje” közül az „utolsó harag” 1844-ben ér véget. Az „utolsó harag” közvetlenül időpróféciaaként van azonosítva, mert „meghatározott ideje” van annak, hogy „véget érjen”. A „haragnak” időszakot kell jelölnie, mert „meghatározott ideje” van a végének. Ha a „harag” pusztán egyetlen időpont volna, nem volna vége, hanem egyszerűen az az időpont volna, amikor bekövetkezett.

A „felháborodásnak” kijelölt végpontja volt, tehát egy időszak végét jelképezi. Ezt az időszakot „az utolsó felháborodásként” ábrázolja. Ha van utolsó, akkor szükségképpen kell lennie elsőnek is. Az „első felháborodás” Dániel könyvének tizenegyedik fejezetében van megjelölve, és ott is egy időszakot jelent, mert a pápaság „cselekedni és gyarapodni” fog a „felháborodás” végéig.

És némelyek az értelmesek közül elbuknak, hogy megpróbáltassanak, megtisztíttassanak és megfehéříttessenek a vég idejéig; mert ez még a rendelt időre szól. És a király tetszése szerint cselekszik; felmagasztalja és felnégyeli magát minden isten fölé, és csodálatos dolgokat szól az istenek Istene ellen, és szerencsés lesz, míg a harag teljessé nem lesz; mert aminek el kell határozatnia, az meglesz. Dániel 11:35, 36.

E két versben az a király a tárgy, aki a maga tetszése szerint cselekszik, és felmagasztalja magát. A harminchatodik vers az a vers, amelyet Pál parafrázál, amikor azonosítja a „bűn emberét”, aki Isten templomában ül, és azt mutogatja magáról, hogy ő Isten. Az 538. évtől 1798-ig tartó sötét középkori üldözést a harmincötödik vers azonosítja, és az „vég idejéig” tart, amely 1798 volt, s ez volt a „meghatározott idő”. A harminchatodik vers ezután azonosítja, hogy a pápaság „szerencsésen halad” „mindaddig, míg a felindulás be nem telik”. A vers azonosítja, hogy a pápaság 1798-ig virágzott, amely ponton az első „felindulás” „betelt”. Isten prófétai Igéje „elhatározta”, hogy a pápaság ezerkétszázhatvan évig, 1798-ig, vagyis a „vég idejéig” tartson.

Az első „harag” 1798-ban ért véget, az „utolsó harag” pedig 1844-ben ért véget. Mindkét harag időszakként van ábrázolva, amelyeknek meghatározott végük volt, s így mindkettő idői próféciaaként azonosítható. Gábielnek Palmoni azt parancsolta, hogy értse meg Dániellel a „jelenés” látomását („mareh”), az „esték és reggelekét” (napokét), amely 1844. október 22-ét

azonosította, és ezt úgy tette meg, hogy második tanúbizonyságot szolgáltatott e dátum mellett.

A tizenharmadik vers „chazon” látomása, amelynek megértésére Dániel vágyott, a tiprásról szóló látomás volt, amely a „vég idején”, 1798-ban ért véget. A tizennegyedik vers „march” látomása Krisztus megjelenésével ért véget a Szentek Szentjében 1844. október 22-én, a kétezer-háromszáz évre szóló időprófécia beteljesedéseként, valamint a kétezer-ötszázhusz évre szóló időprófécia beteljesedéseként is. Mindkét időpróféciát Habakuk szent táblái szemléltetik, amelyekről White testvér kijelenti, hogy az Úr keze irányította őket, és nem szabad megváltoztatni őket.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Sok tanulságot kell megtanulnunk, és igen sokat el is kell felejtenünk. Egyedül Isten és a menny tévedhetetlen. Akik azt gondolják, hogy soha nem kell majd feladniuk egy dédelgetett nézetet, és soha nem adódik alkalom arra, hogy megváltoztassák a véleményüket, csalódni fognak. Amíg makacs állhatatossággal ragaszkodunk saját elképzeléseinkhez és véleményeinkhez, nem lehet meg bennünk az az egység, amelyért Krisztus imádkozott.”
Review and Herald, 1892. július 26.